

Lapszemle.

(I.) Iparfák súlya. Az „Oestr. Forst Ztg.“-ban Thümen egy amerikai technológiai lap után néhány iparfa angol köblábjának súlyát angol fontokban közli. Könnyebb egybehasonlítás kedvéért métermértékre átszámítva közöljük mi is utána ezen adatokat, a melyek az „Erdészeti segédtablák“-ban foglalt adatoktól többszörösen eltérnek, de ismét némely kevésbé ismert fánem súlyával megismertetnek. Egynéhány jelentékenyen nehezebb a víznél, s a 9. és 20. szám alatt foglalt ugyanazon faj, de más termőhelyről származó honduras és spanyol mahagonifa súlykülönbségen nagyon is feltűnő.

Egy angol köbláb súlya
Egy m³ súlya tökéletesen
száraz állapotban kg-okban

1. Parafa (Korkbaum), valószínűleg a nyugotin-		
diai Ochroma lagopus	15	243
2. Amerikai cedrus Cupressus thujoidea,		
Jahore teakfa. Fűzfa	30	485
3. Fehér spanyol lucz	32	518
4. Sárga lucz Picea ponderosa	33	534
5. Libanoni cedrus, Danczigi lucz,		
Vörösfenyő, Amerikai dió Carya alba	35	566
6. Platánfa	37	598
7. Táblafa (Tafelholz) Alstonia scholaris, Me-		
meli lucz	38	615
8. Szilfa	39	631
9. Szelid gesztenye, Mogyoró, Honduras maha-		
goni, Swietenia mahoni, közönséges lucz	40	647
10. Indiai teakfa Tectonia grandis	41	663
11. Diófa (különösen a spanyol)	43	668
12. Cseresnye, Lilafa Syringa vulgaris	42	679
13. Moulmain-teakfa	45	728
14. Balti tölgy	46	744
15. Amerikai tölgy, juhar	47	760
16. Amerikai vasfa Ostrya virginica, nyír	48	777
17. Alma	49	793
18. Kőris, Babér, Tiszafa, Angol éger	50	809
19. Bükk	51	825
20. Spanyol mahagoni, Honduras mahagoni (9. sz.		
alatt), de nem a száraz földről való, hanem a szigetekről	55	890
21. Afrikai teakfa Oldfieldia africana, Puszpáng	60	971
22. Indiai ébenfa (valószínűleg Diospyros ebenum)		
thuja és biota fajok	70	1132
23. Amerikai ébenfa Diospyros virginiana	80	1294

(Kon.) **Puszpángfa.** Az „Echo Forestier“ című szaklap szerint ezen hasznos fának készletei rohamosan apadnak, s ennek következtében az ára is emelkedik. A puszpángfa túlnyomó részét a Kaukázusból kapjuk, azonkívül Arméniából, Perzsiából s a Kaszitó partvidékeiről is szállítatik; legjobb minőségben kerül piacra a fekete tengert övöző erdőkből.

A puszpángfa ritka előjövele s annak magas ára számos kísérletet vont maga után annak kipuhatólása céljából, vajjon nem sikerülne-e a puszpángfát más fanemmel pótolni. Több nagyobb liverpooli szövőgyár a déli egyesült államokból származó cornus floridá-val tett kísérletet a szövőiparnál használt csolnakok előállításánál, melyek eddig kizárólag puszpángfából készítették. Hasonló kísérletek tétettek Franciaországban és Belgiumban is, de az eredmény nem volt kielégítő, a mennyiben most a puszpángfa csak annál keresettebb.

A nagy kereslettel szemben érezhető fahiány az angolok figyelmét a Hymalaya hegység felé terelte, melyen nagy mennyiségű puszpángfa terem; minőségére nézve azonban még nincsenek határozott adatok birtokában, s az ottani kedvezőtlen terepviszonyok folytán a kihasználás is nagyon nehéz s ezért kereskedelmi szempontból elfogadható árakat mindeddig még nem sikerült elérni.

(Kon.) **A villámcsapás veszélye az erdőben.** Hellmann G. meteorologus statisztikai megfigyelései alapján azon még eddig fel nem derített körülményre tesz figyelmessé, hogy az összes fanemek közül leggyakrabban a tölgybe s legritkábban a bükkbe csap a villám. Ha a bükkre nézve a villámveszély egységnek vétetik, akkor a tüleve-lüké 15, a tölgyé 54, a többi lombosoké átlagban 40. Nem kevésbé érdekes a talaj geológiai szerkezetének szerepe is, s különösen azon körülmény, hogy mily mérvben képes a nedvességet felvenni. Ha a mésztalajra nézve vétetik egységnek a villámveszély, akkor a márgás talajra nézve 2, kötött agyagtalajra 7, homoktalajra 9 és agyagos talajra nézve 22.

(F. A.) **Az amerikai diók (Carya és Juglans fajok) télen át való, eltartásának egyik módját,** a mely mellett azok csirázó képessége megóvatik és tavaszszal való kicsirázása fokoztatik, közli saját tapasztalatai alapján O. B. Z. az „Allgemeine Forst- und Jagdzeitung“ folyó évi október havi füzetében. E mód abból áll, hogy a rendesen január hó végén és februáriusban, tehát a nagy hidegek beálltával Altona közeléből érkező diók, előre elkészített, lapos, 30 cm mély, 80 cm széles és megfelelő hosszúságú — a burgonyák átteleléséhez használtakhoz hasonló — vermekbe, körülbelül 30 cm magasan felhalmoztatnak és addig öntöztetnek vízzel, míg az a diókat mérsékelten fedi. Ezután vékonyan szalmával hintetik be a dió azért, hogy az erre következő 25 cm vastag földréteg a diókkal össze ne

keveredhessék, a földre végre 50 *cm*, sőt ezen felüli vastagságu rétegben lótrágya rakatik.

Ezen eltartási mód mellett a diók csirázása tavasszal oly szépen és egyenletesen megindul, hogy a vetések hozsnövekvésben gyorsan és szépen fejlődött tölgyvetésekhez a hasonlítanak, s a kicsirázott szemek száma 80, sőt ennél magasabb $\%$ csirázási százalékknak felel meg.

A fennebb leirt módon áttelelt diók rendszeren május hóban vettnek el ugyan, de szükséges azokat már április hóban többször megvizsgálni, mert az előrehaladt csirázás esetén az elvetés nem igen halasztható el májusig sem.

(*F. A.*) **A nyesés idejéről.** Az erdei fák ágainak lenyesésére Winkelbauer főerdésznek az „Allg. Forst. u. Jagdztg.“ folyó évi október füzetében közölt tapasztalatai szerint úgy a lomb- mint a tűlevelűeknél legalkalmasabb idő a junius és julius hónap.

Szerinte, ha tavasszal történik a nyesés, a dús nedvkiszivárgás a behegedést gátolja, az őszi nyesésnél pedig a kéreg az ág helyén a nyesés lapja körül a törzstől némileg elválik s a közbe kerülő víz télen megfagyván, a kéreg mindinkább nagyobb fokban válik el a törzstől, mi által az ághelynek beforradása, ha nem is akadályoztatik meg, de mindenesetre késleltetik.

A junius és juliusban eszközölt nyesésnél azonban az ág helyén kiszivárgó nedv ép elegendő a behegedés elősegítésére, mely a lomblevelű fáknál már 14 nap után észlelhető, a fenyőféléknél pedig, a jegenyefenyő kivételével, valamivel később.

Az 1887. évi erdőőri szakvizsgák.

(Folytatás.)

V. Pécssett.

Az idej erdőőri szakvizsga Pécssett október hó 10., 11., 12. és 13-ik napjain tartatott meg a vármegyeházánál. A vizsgáló bizottság elnöke Dernyei Antal kir erdőfelügyelő volt; vizsgáló biztosok pedig: Schréter Károly hercegi erdőfelügyelő és Girtl Vincze járási főerdész.

A vizsga letételére a kir. erdőfelügyelőség részéről 16 egyénnek adatott engedély, kik közül 1 nem jelent meg.